

Aar, og man da neppe risikerer at komme til et for sangvinsk Resultat —, vil den personlige Indkomstskat derimod kun kunne anslaaes til 97 Mill. Kr., Formueskatten 43 og Selskabsskatten 30, i alt 170 Millioner, foruden den fulde Skat fra Sønderjylland, 6 Mill. Kr. Man har naturligvis her ikke egentlige Beregninger at bygge paa, men kun Slutninger og Skøn, baseret i visse Tilfælde paa særlige Oplysninger. Den samlede Indtægt skulde altsaa blive 176 Mill. Kr. Men for det først forestaaende Finansaar, 1922—23, paalignes noget af Skatten i Henhold til en foregaaende Skatteligning, og da det stadig gaar nedefter, giver dette et gunstigere Resultat, saaledes at vi i 1922—23 ud fra de samme Principper vil kunne regne med en Skatteindtægt paa ca. 189 Mill. Kr. Dette er for saa vidt et meget heldigt Forhold, som det nok kan antages, at Aaret 1922—23 vil kræve en Del mere paa Tillægsbevillingsloven end det, som anslaaes normalt, og som Følge deraf vil det være godt at have dette Merbeløb at falde tilbage paa.

Jeg skal saa gaa over til *Forslag til Lov om Afgift af Arv og Gave*. Arveafgiftssatserne er gentagne Gange ændret i opadgaaende Retning under Krigen, først i 1915, derefter i 1918. Nu foreslaas her paa ny en Forhøjelse, som naturligvis giver forholdsvis mindst for Skatteklasse A., Arv efter de nærmest beslægtede, medens Forhøjelsen bliver forholdsvis stærkere, jo fjernere Modtageren staar Arveladeren. Samtidig foreslaas en Gaveskat. Det samlede finansielle Resultat af de Forhøjelser, der foreslaas paa den egentlige Arveafgift, og af Gaveskatten vil blive ca. 2½ Mill. Kr., altsaa forøge den nuværende Indtægt fra 10 til 12½ Mill. Kr. Samtidig er Skalaen for Arveafgift indrettet som Rateskala.

Jeg skal gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til den foreslaaede Gaveskat. Det bestaaende Forhold er det, at Arveforskud og Gaver til Livsarvinger, der kommer til Afkortning i Henhold til Arveforordningen af 1845, beskattes med Arveafgift, men vel at mærke ved Arveladerens Død, men andre Gaver, om hvilke der ikke er truffet Aftale, at de skal betragtes som Arveforskud, beskattes efter den gældende Lov med Indkomstskat. Dette har for Statskassen medført den Ulempe, at den i mange Tilfælde slet ikke faar denne Afgift, idet Arvetageren, naar der er hengaet maaske 10 eller 20 Aar eller mere mellem Gaven og Arveladerens Død, kan

være ruineret, have forbrugt det hele eller i hvert Tilfælde være i saa overordentlig trykkede Forhold, at han enten ikke kan betale Arveafgift eller det i hvert Tilfælde vil paaføre ham en ulidelig Byrde at skulle betale den, medens han langt lettere vilde have kunnet betale den, hvis den var blevet afkrævet ham straks, da Gaven blev givet. Indtægten for Statskassen gennem den Indkomstskat, der skal betales i Tilfælde af, at der ikke er truffet nogen Aftale om, at Gaven skal betragtes som Arveforskud eller Afkortning i Arven, bliver tilmed ofte temmelig illusorisk. Det vil i Regelen være mellem Forældre og Børn, at saadanne Gaver ydes, og Børnene regner da i Regelen med, at Gaven er Forskud paa Arv, uden at der dog er truffet nogen egentlig Aftale om, at Ydelsen skal komme til Afkortning i Arven. Det vil da ofte ikke blive opgivet ved den endelige Ordning af Arveskatteforholdet ved Arveladerens Død, og Staten faar heller ingen Indkomstskat deraf. Der foreslaas nu indført den Ordning, at af Gaver, der ydes til den med Yderen samlevende Ægtefælle, til Yderens Afkom eller Adoptivbørn eller til hans Forældre og Bedsteforældre, hvad enten der til Gaven knyttes Bestemmelse om Afkortning i Arv eller ikke, skal der svares Skat efter Arveafgiftsreglerne. Det vil jo sige en noget mindre Skat, noget lavere Procenter end efter Indkomstskatteloven. Men der er adskillige Fritagelser, som har ganske stor Betydning. For det første vil Gaver paa 1 000 Kr. og derunder ikke ifalde hverken Indkomstskat eller Arveafgift, naar de gives til disse nær beslægtede, og ydes der i et Aar efterhaanden Gaver til et Beløb af højst 1 000 Kr., gælder det samme om disse successive Gaver. Endvidere skal man have Lov til at give sin Datter Udstyr, uden at hun hverken skal betale Arveafgift eller Indkomstskat deraf, dog kun indtil et Beløb af 5 000 Kr. Endvidere træffes der den betydningfulde Bestemmelse, at Hjælp til Undervisning, Studering og anden Uddannelse samt til Underhold, der ydes Afkom eller Adoptivbørn under 25 Aar eller Forældre og Bedsteforældre, bliver afgiftsfri, baade efter Arveafgiftsloven og efter Indkomstskatteloven, for saa vidt Gaven ikke overstiger 2 000 Kr. aarlig. Disse Beløb har jo tidligere som Regel været indkomstskattepligtige. Det er nok muligt, at i overordentlig mange Tilfælde er denne Indkomstskat ikke blevet betalt, men den skulde have været betalt, og den er ogsaa